

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 1635/2017
17.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Витомир Жумић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради утврђења дискриминације и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 330/17 од 17.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 330/17 од 17.03.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 54/15 од 01.12.2016. године која је исправљена решењем истог суда П1 54/15 од 10.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац АА тражио утврђење да је тужени ББ поступао дискриминаторски према њему тако што није исплатио износ који му припада по основу поклона за Нову годину, за разлику од других радника код туженог, и за једнак рад једнаке вредности, и исплату износа од 50.220,60 динара који се односи на поклон за Нову годину са законском затезном каматом од 31.01.2013. године до исплате, те уплату доприноса за обавезно социјално осигурање код надлежних фондова на тај износ и накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да надокнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 17.511,50 динара са законском затезном каматом од 01.12.2016. године до исплате, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 330/17 од 17.03.2017. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена у одбијајућем и обавезујућем делу

пресуда Вишег суда у Новом Саду П1 54/15 од 01.12.2016. године (исправљена решењем П1 54/15 од 10.01.2017. године).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, са позивом и на члан 404. Закона о парничном поступку (ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права), благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на тужиочеву ревизију са предлогом да се иста одбаци као недозвољена, односно одбије као неоснована и тужилац обавезе на накнаду трошкова поступка по том ванредном правном леку.

О ревизији тужиоца није одлучивано на основу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија) јер је чланом 403. став 2. тачка 1. тог закона у вези са чланом 41. став 4. Закона о забрани дискриминације предвиђено да је ревизија увек дозвољена у поступку судске заштите од дискриминације.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до 31.12.2012. године. Радни однос тужиоца престао је на основу споразума странака од 25.12.2012. године, закљученог на тужиочев захтев. Споразумом је предвиђено (члан 5) да је уплатом износа из чланова 3. и 4. (накнада умањена за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање на терет запосленог; зарада за последњи месец радног односа; квартална премија за неискоришћени део годишњег одмора за 2012. годину) тужени измирио све своје обавезе и да тужилац нема било каква друга постојећа, условна или евентуална потраживања. Социјалним програмом за ББ предвиђена је обавеза туженог да свим запосленима исплати средства по основу поклона за Нову годину у висини од 50% просечне зараде из месеца који претходи исплати (члан 14). Наведеним социјалним програмом, важећим у периоду од 17.06.2008. године до 31.12.2012. године, појам „запослени“ означава сва лица која су се на дан његовог закључења налазила у радном односу на неодређено време у ББ, његовим деловима и привредним друштвима која су формирана или ће бити евентуално формирана капиталом ББ (члан 1) као и да су права запослених утврђена тим програмом, не само колективна, већ истовремено и њихова индивидуална права (члан 22). Тужени је запосленима ВВ, ГГ и ДД, којима је радни однос престао 31.12.2011. године, исплатио новогодишњу премију у складу са чланом 14. социјалног програма. Исплата новогодишње премије у висини од 50% просечне зараде у децембру 2012. године уврштена је у трошкове завршног рачуна туженог за 2012.

годину и њена исплата извршена је 11.01.2013. године, са исплатом зараде за децембар месец претходне године. Новогодишња премија није исплаћена тужиоцу са његовом зарадом за децембар 2012. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да у овом случају не постоји дискриминација тужиоца и да зато није основан ни тужбени захтев за накнаду материјалне штете по том основу у висини неисплаћене новогодишње премије.

Тужбу, поднету у складу са чланом 43. тачке 2. и 4. Закона о забрани дискриминације, тужилац заснива на тврдњи да је тужени дискриминаторски поступао јер му није исплатио новогодишњу премију, а то је учинио другим запосленима којима је споразумно престао радни однос 31.12.2011. године, и да му је на тај начин проузрокована материјална штета.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације одређено је значење израза „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ употребљених у том закону. Према наведеној одредби, дискриминација односно дискриминаторско поступање је свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључење, ограничење и давање првенства) у односу на лица или групе, као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин засновано на набројаним личним својствима као и на другим стварним или претпостављеним личним својствима дискриминисаног лица.

У конкретном случају, неплаћањем новогодишње премије тужиоцу (којем је радни однос престао 31.12.2012. године) није извршена дискриминација по неком његовом личном, односно стварном или претпостављеном личном својству у односу на друге запослене (којима је радни однос престао 31.12.2011. године), а којима је тужени исплатио новогодишњу премију. С`тога, тужилац неосновано захтева утврђење да је на изложени начин тужени дискриминаторски поступао према њему, а следствено томе није основан ни тужбени захтев којим је тражена накнада материјалне штете проузрокована дискриминаторским поступањем.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права. Тужени је неједнако поступао када је одређеним запосленим лицима, којима је радни однос престао 31.12.2011. године, исплатио новогодишњу премију а то није учинио тужиоцу којем је на исти начин радни однос престао 31.12.2012. године. Међутим, такво поступање туженог нема свој основ у неком личном својству тужиоца, да би се исто могло окарактерисати као дискриминаторско поступање у значењу из члана 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације, и зато тужиоцу пружила судска заштита по одредбама тог закона. Остали ревизијски наводи о правној природи социјалног програма као општег акта и праву тужиоца на новогодишњу премију по члану 14. тог акта, нису од значаја за овај спор у којем се тражи судска заштита од извршене дискриминације. Право на новогодишњу премију по означеном члану социјалног

прогама тужилац може захтевати у посебној парници коју је покренуо са захтевом за утврђење ништавости члана 5. Споразума о престанку радног односа од 25.12.2012. године, којим се сагласио да према туженом нема никаквих постојећих, условних или евентуалних потраживања.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по налажењу Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице. Због тога је захтев туженог за накнаду тих трошкова одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић